

**Posudek diplomové práce
Giacomo Leopardi, básník romantismu?,
kterou předložila Anna Hrdličková,
ÚRS FFUK, Praha 2008**

Anna Hrdličková se rozhodla věnovat pozornost básnickému dílu Giacoma Leopardiho obsaženému ve sbírce *Canti*. Leopardi je básník studovaný a traktovaný (třebaže v české italianistice zas ne tolik často) a jeho *Canti* již byly do češtiny přeloženy třikrát (recentně, v r. 2000, vyšel výbor Karla Zlína). Diplomantka tudíž četla Leopardiho básně se snahou zodpovědět konkrétní otázku: do jaké míry je leopardiovská lyrika romantická?

Práci rozvrhla přehledně, nejprve vymezuje romantismus v evropské perspektivě, poté se zaměřuje na romantismus v Itálii, která má svá specifika a odlišnosti, jak pokud jde o dataci jeho počátků i doznívání, pak i o obecnou náplň jeho poetiky. Samozřejmě přitom vychází z romanticko-klasicistické diskuse, jež se vedla na stránkách periodik *Biblioteca italiana* a *Conciliatore*, a soustřeďuje se na Leopardiho stanoviska.

Druhá, objemnější část analyzuje básnickou sbírku *Canti*. Diplomantka zcela oprávněně čte básně jako jistý druh lyrického deníku jejich autora, a proto nejprve představuje básně chronologicky. V této části nutno ocenit její velmi jemné, přesvědčivé analýzy, ze kterých postupně skládá ucelený obraz Leopardiho poezie, jejích hlavních témat i motivů, proměny stylu a tónu, opomenuty nejsou ani formální aspekty. Poté se zaměřuje na sbírku z pohledu čtyř bloků, do nichž lze básně ve sbírce rozdělit, a zde se opět potvrzuje autobiografičnost básní, autorův svár rozumu a citu, patriotismus, jeho antropo-pesimismus v závěru života částečně překonaný sublimovaným altruismem a přijetím lidské smrtelnosti. Tyto dílčí charakteristiky vedou diplomatku k závěrečným kapitolám, ve kterých provádí syntézu předchozích

analýz a dokládá, že Leopardiho poezie odpovídá romantické estetice a že také jeho myšlení se odpoutalo od jasné vlády rozumu z doby osvícenství a hledá cesty ke možnému sloučení rozumu a citu. Diplomantka hledá potvrzení svého závěru i v kritické recepci Leopardiho poezie, ukazuje, jak se italská literární historie poněkud zdráhala uznat Leopardiho za moderního básníka, nejoriginálnějšího a největšího představitele italské romantické poezie.

Oceňuji, že diplomantka nahlíží sbírku *Canti* i ve světle Leopardiho zápisníku *Zibaldone*, který do jisté míry představuje její pandán. Třebaže leopardiovské sekundární literatury rozhodně není nedostatek, což diplomantka ví, jak prokázala v kapitole o kritických ohlasech, práce nemá kompilativní charakter, opírá se především o primární literaturu, poctivě čte a analyzuje původní texty, a nikoli texty o textech. Navíc je práce velmi zdařilá i po stylistické stránce, je formálně ukázněná, věcná a zároveň „živá“.

Závěr: Práce plně odpovídá kladeným požadavkům, hodnotím ji jako výbornou a k obhajobě ji samozřejmě doporučuji.

V Praze dne 16. 9. 2008

PhDr. Alice Flemrová, Ph.D.

Vedoucí práce